

لیکته و ته کان رۆمانسیزمی خود له شیعرهکانی پیره میرد و میرزادهی عه شقیدا

رۆزگار محمد صابر^۱ عوسان همه د دهشتی^۲، جیهاد شوکری رشید
^{۱،۲} بهشی کوردی، فهکهلتی پهروه ده، زانکوی کویه، ههری کوردستان، عیراق
^۳ بهشی فارسی، کۆلیژی زمان، زانکوی زانکوی سه لاهه دین، ههرینی کوردستان، عیراق

پوخته

شارستانییهتی رۆژئاوا میژوو یه کی دوور و دریزی هه به، ههر له سه رده می شارستانییهتی یونان و رۆمانییه کانه وه، داهیتان سه رجه م بواره کان زانی مرؤفایهتی گرتوته وه، به تایه تیش بواری هونه ر و بابه ته ئه ده بیه کان. بیرمه ند و فه یله سو فه رۆژئاوا بیه کان رۆلێکی دیار و به رچاویان له سه ره لدان و گه شه کردنی ئه ده بیات هه بو وه، لیکۆلێنه وه و ناوانی رینازه ئه ده بیه کانی هه ر له لایه ن خودی رۆژئاوا بیه کانه وه بو وه دوای گه شه کردنیان به هۆکاری جۆراوجۆر به ولاتانی تر دا بلاوو بو نه ته وه، ولاته جیاوازه کانی به بیی خاسیه ت و تایه ته مندی زمان و ئه ده به که ی خۆیان وه ریان گرتوو و گونجان دوویانه، به جۆریک شاکاری نه مر و به رزیان بی تو مار کردوو، یه کیک له و رینازه دیارانه رینازی رۆمانسیزمه که یه کیکه له رینازه ئه ده بیه کان له ئه وروپا له کۆتای سه ده ی هه ژده هم دژی بنه ماکانی کلاسیزم سه ریه لدا وه، بزوتنه وه یه کی ئه ده بی و هونه ریه که ئایدۆلۆژیایه کی نوێ بو وه بۆ نه وه یه کی نوێ که تیدا ره هه نده کان شیعیر فۆرمی نوێ و په یامی نوێ له خۆ ده گریت، له ژیر کاریگه ری رۆمانسیزمی رۆژئاوا سنووری ولاتانی بری و له ئه ده بیاتی کوردی و فارسیدا ره نگیدا یه وه گه یشته لوتکه ی کامبوون که قوناعی نوێ کردنه وه ی ئه ده بیاتی کوردی و فارسی ها ته ئاراهه. مه به ستیش له رۆمانسیزمی خود واته کیشه و خواست و خولیا و خه مه کان ناخی شاعیر به پشت به ستن به ویزدانی شاراهه و خسته پرووی هه ست و هه لچوو نه کان. له م تو ئیزینه وه یه دا هه ولده دریت تیشک بخه یه سه ر رۆمانسیزمی خود له شیعره کان هه ر دوو شاعیردا به به راوردی شیعره کانیان له سه ر بنه مای قوتانجانه ی ئه مر یه کی بیخه یه روو، تا له سۆنگه ی ده قه کانیانه وه خالی له به کچوون و جیاوازیان دیاریکه یه ن.

وشه سه ره کییه کان: رۆمانسیزمی خود، پیره میرد، میرزاده ی عه شقی، خۆشه ویستی، غوره ت

۱. پێشه کی

ئه ده بیه کانه دهرکه وت و خۆی له ده سه لاتی ئەقل رزگار کرد و زیاتر پشتی به سۆز و هه ست ده به ست. نووسه رانی ئەم رینازه جله ویان ده دایه ده ست دل، که سه رچاوه ی ئیله ام و هیلانه ی هه ست و ویزدانه له ناخ و ده روون له جیهانی خود و جیهانی خۆشه ویستی و ترس و ئیجوا یی.

۱-۱. رینازی تو ئیزینه وه

ئه م تو ئیزینه وه یه که لیکۆلێنه وه یه کی به راوردکاریه له سه ر بنه مای قوتانجانه ی به راوردکاری به شیوه ی پراکتیکی، تیشک ده خاته سه ر رۆمانسیزمی خود له شیعره کان هه ردوو شاعیر، تا له سۆنگه ی ده قه کانیانه وه خالی له به کچوون و جیاوازیان ده ربخه ن.

۲-۱. ئامانجی تو ئیزینه وه

رینازی رۆمانسیزم له سه ر چه ند بنه ما و تایه ته مندییه ک دامه زرا وه، که بۆ قوناعه که ی خۆیان شتیکی تازه و سه رده می بوو، هه ر بۆیه ده ر خستنی ئەو بنه ما و تایه ته مندیانه له شیعره کان پیره میرد و میرزاده ی عه شقیدا یه کیکه له ئامانجه کان ئه منجماندی ئەم تو ئیزینه وه یه. ئەو بنه مایانه ش که ئیمه باسیان ده که یه بریتین له ناوه رۆکی شیعری ئەو شاعیرانه، ویستوو مانه په یام و مه به ستی ئەو شاعیرانه

رینازی رۆمانسیزم له دوای رینازی کلاسیزم سه ری هه لدا وه، له راستیدا په رچه کرداریک بوو له به رامبه ر په رنسییه وشک و لاوازه کان کلاسیزم، رینازیک که له که م شویندا بایه خی به خسته پرووی هه ستی خه یال و سۆز ده دات، ئەم رینازه (له بنه رت و ناوه رۆکا شۆرشیک بوو بۆ ئازادکردنی ئه ده ب له چنگالی ئه ده بیاتی کونی یونانی و رۆمانییه کان، ئازادکردنی له ته واوی ئەو ده ستوور و بنه مایانه ی ئه ده ب، وه ک ئینجیل پیشان ده دا) (مندور، ۱۹۹۵، ۵۹). واته رۆمانسیزم شۆرشیک بوو له ئه ده ب، ئەم شۆرشه هه روه ک له هه ست و سۆزی

گوفاری زانکوی کویه بۆ زانسته مرؤفایهتی و کۆمه لایه تیه کان، به رگی ۰۷، ژماره ۱ (۲۰۲۴) ریکه کو ی: وه رگرتن ۱۹۱ حوزه رانی ۲۰۲۳؛ په سه ندرکن: ۱۷ ته یلولی ۲۰۲۳ تو ئیزینه وه ی ریکخراو: له ۱ ی نیسانی ۲۰۲۴ بلا و کرا وه ته وه.

ئیمه یی تو ئیزه ر: rozghar.muhammed@koyauniversity.org

ما فی چاپ و بلا و کردنه وه © ۲۰۲۴ رۆزگار محمد صابر، عوسان همه د دهشتی، جیهاد شوکری رشید، که دیشتن به م تو ئیزینه وه یه کرا وه له ژیر ره زامه ندی - 4.0 CC BY-NC-ND

سەردەمە، ھەرۋەھا كارىگەرى نووسەران و پۇشنىپىرانى ئەدەبىياتى فەرەنسى و ئىنگلىزى وياكىر ئەدەبىياتى ئەو قۇناغە لە بەرگى خۇيدا نەمىنىت و گۇرانكارى لە فۇرم و ناوەرۇكى شىعردا بەدىكىرەت، لە شىعەرەكانىندا بە دواى ئەو ناوەرۇكانەوہ بوون كە لەگەل سروسىتى قۇناغەكە دەگونجان.بەم ھۆبەوہ شىعەرى رۇمانسىزى دابەش بوو بە سەر رۇمانسىزى خودى و رۇمانسىزى كۇمەلايەتى.((رۇمانسىيەتى خود يان خۇي ئەوہبە كە بابەتەكانى خود واتە كىشە و خواست و خوليا و خەمەكانى ناوہوہ، ھى ناخ، ھى دەرۋون، ناوك و ناواخن و ناوەرۇكى ھۇنراوہكان پىك دەھىن.دىارتىن ھەست و نەستىكى نىك لە دەرۋون و رۇحى مۇرف ھەستى خۇشەويستى و ئەوين و ئەزموونەكانى تەما و تىكشكانە، بە تايەقى لە سەردەمى گەنجىتى پىر لە نياز و ئاۋاتى درووستكردى بە ھەشتى دلدارى)) (مىراودەلى، ۲۰۰۷، ۳). واتە رۇمانسىزى خودى بە تەواۋى عاشقانە و خۇشەويستى بوو، بە شىۋەپەكى سەرەكى خۇشەويستى جەستەپى بوو لە پال خەمى كۇمەلايەتى و بىرى شۇرەشكىرانە.

۳. رۇمانسىزى خود

خودگەرانى دياردەپەكى گشتىيە لەناو تاكدا، ھونەرەندى رۇمانسى خۇى دەخاتە شوبى پالەوانەكان و لە رىگەى ھونەرەوہ گوزارشت لە ويست و نازارەكانى رۇحى خۇى دەكات، تاكو ھەستە دەرۋونىيەكانى خۇى وەك دەرەدەلنىك بۇ خويئەر دەرپرەت بەمەش (رۇوخسارىكى ترى رۇمانسىزى تاكيەقى ھونەرەندى و دوورە پەرتىيەقى لە ژيان) (رسول، ۱۹۶۸، ۹۶) شىعەر لە رىيازى رۇمانسىزىدا دەپتە نامرازىك بۇ دەرپرەت خۇشەويستى تاك و ھەز و نازار. ((ھونەرەندى رۇمانتىك فەرمانرەواپەتتى من لە ھونەردا دەچەسىپنى تاكرەوتىتى لە جىياتى كۇمەلرەوى دادەقى، خوليا و كەلكەلە و بىر و ئارەزوۋەكانى خۇى بەيان دەكات)) (پىربال، ۲۰۲۱، ۷۷). خەمى خود زۇر جار لە دەرۋوندا ھەلدەگىرەت، شاعىر دىت وئىنە ھەلگىراوہكانى ئەلبومى ناخى بلاودەكانەوہ، تا سەختى و خەم و ناسۇرىيەكان وئىنا بكات. (شاعىر يا نووسەرى رۇمانسىزىم بە دواى نازادى لە ياساكاندا دەگەرەت و لە ئەدەبىياتدا گوزارشت لەخواستەكانى دل و نازارەكانى رۇحى خۇى دەكات بە ھونەر) (حسىنى، ۱۳۸۷، ۱۸۰). لە دواى كودەتاكەى ۲۸ مرداد سالى ۱۳۳۲دا شىعەرى فارسى كەوتە قۇناغىكى نوپو، ئەو نوپوونوہوہەش ھەزرى نوئى و بابەقى نوئى ھىنايەكايەوہ، يەككىك لە ديارترىن ئەو بابەتانەش سەرھەلدانى شىعەرى رۇمانسىزى عاشقانە و شىعەرى تاكگەرانى دەرپرەت (ھەستە خودىيەكان) بوو، كە زۇرجار بە (شەر شھوانى) ناسرابوو، ئەمەش بۇ بارودۇخى ئەوساى نووسەران دەگەرەتتەوہ، كە بىزاربوون لە دۇخە سىياسىيەكەى ئەو قۇناغە و بىئومىد بىوون لە گۇرانكارى دەرەتەنجامى ئەوہش پەنايان بۇ شىعەرى نوئى و ناوەرۇكى نوئى برد، تا خۇيان دەر باز بكن لەو دۇخە دەرۋونىيەيان (شكى، ۱۳۸۵، ۷۳). واتە دەرۋونىين بلىين رۇمانسىزى خودى:

۱- گرنگيدانە بە ھەستى تاكەكەسى.
۲- قولى شىعەرە بۇ خۇشەويستى و ئاھى عەشق و نىكبوونوہوہ بە لە مەرك و مردن.

ئىمە لەم توپۇنەوہەدا كە ھەلئىنجرەوى نامەپەكى دىكۇرايە ھەولدەدەين بە كورتى ئەو بنەمايانەى باس لە ناوەرۇكى رۇمانسىزى خود دەكات لە شىعەرەكانى (پىرەمىرد و مىرزادەى عەشقى) دا وەك ھىلكارىيەك بۇجەبە بەر باس و لىكۇلئەوہ.

دەرىجەين، لە بوارى رۇمانسىزىدا زۇر بەدواداچوون و لىكۇلئەوہ كراوہ، بەلام بە ناوئىشانى (رۇمانسىزىمى خود لە شىعەرەكانى پىرەمىرد و مىرزادەى عەشقى) دا تا ئىستا ھىچ توپۇنەوہەپەك نەكراوہ.

۱-۳. مەبەست و گرنگى توپۇنەوہ

مەبەستەكانى ئەم توپۇنەوہە، ناسىنى چەمك و بابەتەكانى رۇمانسىزىمى خودىيە لە شىعەرەكانى پىرەمىرد و مىرزادەى عەشقىدا، كە تىپايدا ھەلسەنگاندىن و شەرۋەقى زىخىرە بىرۇكە و ئەندىشەكانى پىرەمىرد و عەشقى لە گۇرەپانى رۇمانسىزىمى خودىيەتدا دەكەين. لەسەر ئەو باوەرەبوونەى، كە ئەفەن و خۇشەويستى، يەكسانى و دادپەرۋەرى، جوامىرى، پاكى، سادە و ساكار، راستى و درووستى ژيان گرنگى تايەت بە خۇيان ھەپە.

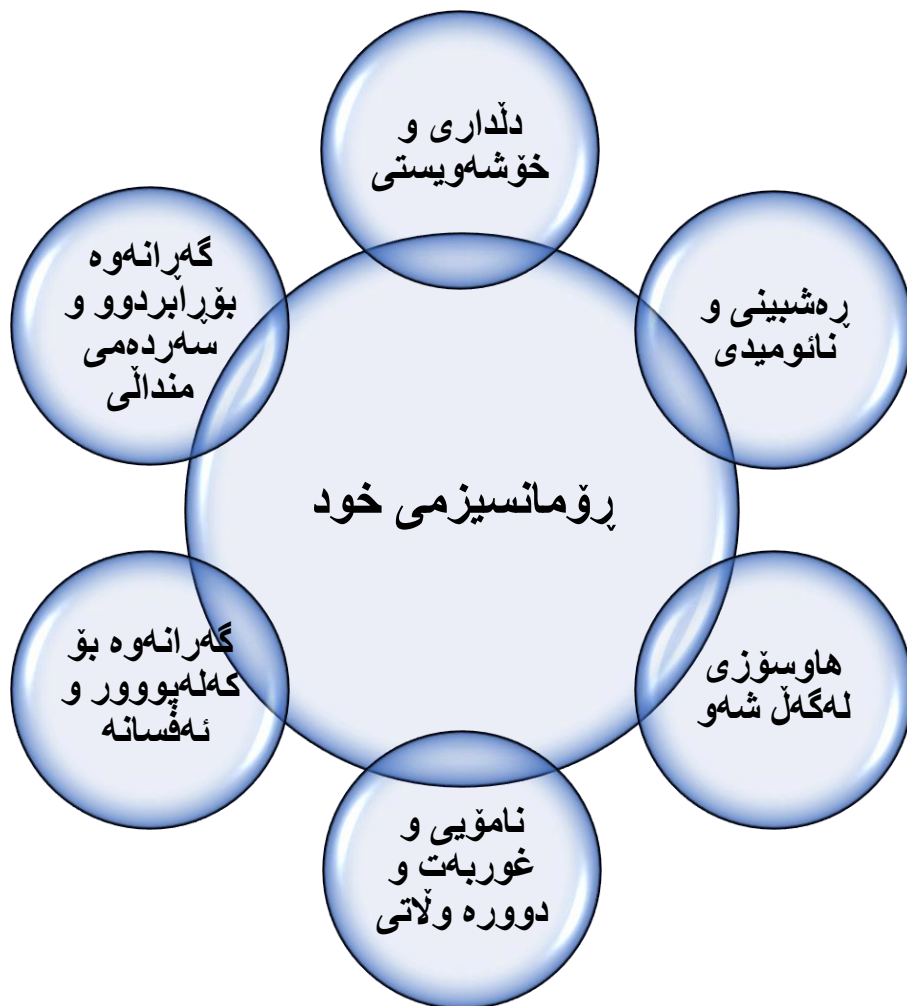
۱-۴. پىكەتەى توپۇنەوہ

ئەم لىكۇلئەوہە لە دوو بەش پىكەتەوہ، لە بەشى يەكەم باس لە چەمك و زاراوہ و پىناسەى رۇمانسىزىم وەك رىيازىك كراوہ، لە بەشى دووہمىشدا باس لە بنەما و خاسىتەكانى رۇمانسىزىمى خود لە شىعەرەكانى پىرەمىرد و مىرزادەى عەشقىدا كراوہ.

۲- تىپىيە تىۋرپەكان

۲-۱. چەمك و زاراوہ و پىناسەى رۇمانسىزىم

رۇمانسىزىم وەك زاراوہپەك لەناو ئەدەبىياتى جىياندا كەلىك ناوى جۇراوچۇرى بۇ بەكارھاتوہ، بۇ نمونە لە لاي فەرەنسىيەكان (Romantime) لە لاي ئىنگلىزەكانىش (Romantiscism) لە لاي ئەلمانەكانى (Romantic) بە كارھاتوون (ھالال، ۱۹۸۱، ۵). رومانسىزىم واتە (گەرەنەوہە بۇ سروسىت و سەرەستىيە لە ئەدەبدا، راستىيەكى كامل و تەواۋى ژيانە) (فېرست، ۱۹۷۸، ۱۱). ھۇگو رۇمانسىزىم بە رىيازى ھونەر دەناسىنى و دەلئەت: (ھونەرەندى رۇمانسىزىمى گرنگىيەكى تايەت دەدا بە ئارەزوو و پىنداويستىيە دەرۋونىيەكانى، ئەوہى بۇ ھونەرەندى ئىلھام بەخشە، عەشق و پەيوەندىيە، ئەم پەيوەندىيە دەپت نازاد يىت، دل دەقى بەقى مەرج قسە بكات و بەقى مەرج و گومان فەرمان دەرەكات) (حسىنى، ۱۳۸۷، ۱۸۰). بە واتايەكى تر) ئەو ھونەرەپە كە چىزى بە خەلك بەخشىوہ و بەرھەمەكانى پىشكەش دەكات، كە لەگەل داب و نەرىت و بىروباوہرى ئەو سەردەمەدا دەگوختىت، بەلام كلاسزىم ئەم ئەدەبە دەبەخشىت كە زياترىن چىزى بە باووبايرايان بەخشىوہ) (تىغىم، ۱۹۸۰، ۱۹۹). ستاندال رۇمانسىزىم بە چىزى ئىستا و كلاسزىمىش بە چىزى رابردو دەبەستىتەوہ، روتتر دەلئەت: (رۇمانسىزىم لە ھەموو كاتىكدا ھونەرى ئەمپۇيە، كلاسزىم ھونەرى دوپىئە) (فېرست، ۱۹۷۸، ۱۴). بە باوہرى نىلسون (رۇمانسىزىم ئەو خەيالەپە كە پىنچەوانەى ھۇش و راستىيە، واتە بەھرى خەيالە لە ناكوك بوونى لەگەل عەقل و ھەستكردىن بە راستى) (جىزى، ۱۳۷۸، ۲۲). بە باوہرى گرى يرسون (رۇج گرنگترە لە شىۋە و رۇوخسار) (جىزى، ۱۳۷۸، ۲۲). رۇمانسىزىم لە ناواخنىدا پىشت بە ھەست و سۇز و ئەندىشەى داھىنەرەنە دەبەستىت ((رەوتى فەلسەفەى رۇمانسىزىم رەوتىكى عاتىقىيە، رەوتى تاسە و دلە، بەرامبەر ياساى عەقل)) (مىراودەلى، ۱۹۷۹، ۲۶۴). كۇتاپى سەدەى تۇزدە و سەرەتاكانى سەدەى بىست لە ئەدەبىياتى مىللەتانى رۇزەھلاندە بە قۇناغى گۇرانكارى دادەنرەت، بە ھۇى گۇرانكارىيە سىياسى و كۇمەلايەتتەپەكان و سەرھەلدانى شۇرەشەكانى دژى دەسەلاتى چەقەستووى ئەو

۱-۳. دلىدارى و خۇشەويستى

خۇشەويستى بە بنەماى سەوزبوونى ھەموو شىعەرىكى رېيازى رۆمانسىزى دادەنرېت، شىعەرى خۇشەويستى بەشىكە لە خستە پرووى خود و پىشاندانى ھەز و خواست و تەوزمى سۆز و ئەندىشە. بە پىنى باوهرى ھۆگۇ (ئەگەر گەردوون بىن خۇشەويستى بوو ئەوا رۇژ دەكۇزىتەو) (باقاى، ۱۹۷۹، ۷۰). شاعەرانى رۆمانسىزىم وادادەنېن كە (ژن فرىشتەبە و لە ئاسانەو ھاتۇتە خوارى و دلىان پاكدەكەتەو و سۆز و خۇشەويستىان لا زىاد دەكات و ھەستان ھۆشيار دەكاتەو و ھانمان دەدات بۇ راپەپاندنى ئەركەكانى رەوشتى و راميارى و نىشتەپانى) (ھلال، ۱۹۸۱، ۱۹۰-۱۹۱). شاعەرى رۆمانسى سەروشت بە رەگەز و دياردەكانىبەو دەكات بە نارامگا بۇ پشودانى دەروونى بە شىوئەك شاعەرى دەكەوتتە (قسەكردن لەگەل گول و درەخت و ئەستىرە و شەپۇلى دەرياکان) (زغول، ۱۹۸۱، ۱۲۹). ئەم وردبوونەوئەبەش لە سەروشت واپكردە مەرف لە سەروشتى تۇرگانى و بزوونتەوئە سەروشت بگات كە ھەمىشە لە گۇرانى بەردەوامدايە، مەرفىش ھەستى ناوئەوى جۇراوجۇرە، ئەم لەيەكچوونى سەروشتە ھەنگاوتىكە بۇ بەبەكەوئە گرېدانى مېزاجى مەرف و سەروشت. پېرەمېرد لە شىعەرى (لەتېفە جىنىسى لەتېف) دا دەلىت:

دائىشتبوونى لەگەل يار
بە تىلاى چاوى بېار
من سەرمەست و ئەو ھوشيار
دلى فراند بە يەكجار

شوپى دلم كەوتم ناچار (پېرەمېرد، ۲۰۱۶، ۳۴۳).

عەشق و خۇشەويستى، تووانەوئە مرۇقەكان لە ناو يەكتەدا وەك رەنگەكانى سەر تابلۇيەكى ئاوابى و خرابىتە بەر باران، يان عەشقىكى يەكلايەنانەى گرگرتوو، كە تىنى بلىسەى بەر لەوئەى رووناكى عاشق بە مەعشوق بگەيەئىت و بىئتە دەلاەتتىكى عەشقىكى بلىد، عاشق دەسووتىت و دەفەوتىت، خۇشەويستىبەك كە پىنوايە ماناكانى بوون لە بوونى بەرامبەردا دەدۇزىتەو و وانا وەردەگرېت. پېرەمېرد لە شىعەرى (گيانە بەسپەنى) دا دەلىت:

تۇش ساپلىكە، لە تانەى ئەغيار
وەرە سەر قەبىر بۇم بگىرى جارچار
بەروانە قەبرى لە قەبران تاكە
بەردى وەك خەلووز، خاكى ئىناكە
فېداتىم گيانە، من داغردەى تۇم

توخا دائىشە، كەمنى لەككۇم (پېرەمېرد، ۲۰۱۶، ۷۹۵-۷۹۶).

لەم نەمۇنەدا گوتارىكى پېرەمېردى شاعەرى لەگەل خۇشەويستەكەى بىن پىچ و پەنايە و راستەوخۇ لەگەل مەرفىكدا دەئىت، كە تايەتمەندى مەرفى راستەقىنەى تىدايە، داواى لىدەكات كە پاش مەرگى بىسەلمەنەوئە لە تانەى ناھەزان جاروبار پىچىتە سەر گۇرەكەى و بۇى بگىرى ((شىعەرى دلىدارى پېرەمېرد ھەندىكى پىرەوى شاعەران كەندە- وانا تەقلىدى- يەو ھەندىكى جۇرىكە لە يادكردەوئەى

يه کيکه له بواره کانی تازه گهري و جياوازيه له شيعره کانيدا. بۆ نمونه له زوربه ي شيعره کلاسيکيه کان، مه عشوق بڻ وه فايه و عشق و خۆشه ويستی يه ک لايه نه يه، به لام ميرزاده له شيعري (نوروزي نامه) په يوه ندييه کي عاشقانه ي دوولايه نه ده خاته پروو، باس له وه ده کات که شاعير هه م عاشقه و هه م مه عشوق که له ناگر ي جيا بوونه وه دا ده سووتيت.

نه تها ز آتش عشق من، اندر تو شرر باشد
مرا هم از تو عشقی در دل و فکری بسر
ولی دایم که بس این راه را، کوه کمر باشد
خود این راهیست پر خوف و بسی دروی خطر باشد
(عشقی، ۱۳۵۰، ۲۶۵).

عشقی شاعير کاتيک له ئەسه مبول بووه ئەم شيعره ي نووسيووه، عشق و خۆشه ويستی بۆ نيشتيانه که ي دهرده پيت، دل و درووني بووه به ناگر ي خۆشه ويستی ولات، به لام ئەوه ده زانيت که ريگا که ي سهخت و ترسيته ره بۆ گه يشتن.

يه کيک له داهينانه کانی تري عشقی له باه تي خۆشه ويستيدا گومان و دووليه له هه نديک نه ريتدا، به داب و نه ريتي ئەده ي ناسراون، بۆ نمونه خۆشه ويستی ئەفسانه يي فه رهاد و شيرين له شيعره کانيدا ده ييرت، فه رهاد له زور يک له شيعره کانی ميرزاده دا مۆد يليکه بۆ په يوه ندييه کي رۆمانسي ييگه رد، فه رهاد وه ک مۆد يليکي رۆل نمونه ي ته ماشا ناکات. بۆ نمونه له شيعري (گوهر شاد) شاعير ينگه ي خۆي له فه رهاد به به رزتر ده زانيت، چيتر فه رهاد وه ک مۆد يليکي رۆل ته ماشا ناکات، ده لیت: کيوي بيستون! هه رگيز فه رهاد له گه ل من به راورد مه که، چونکه جياوازي من و ئەو زوي تا ئاسانه، من به برژانگه کاتم کيوه که هه لده کۆلم و فه رهاد به ته شو يکه ي، سه دان هه زار جياوازي هه يه له نيوان موويه کي باريک و ته شو يه کي پۆل ايندا.

بيستون! فه رهاد را هرگز من نسبت مده
از زمين تا آسمان فرق من و فه رهاد باد
من پژگان ميکم، آنکار، کو با تيشه کرد
صد هزاران فرق ريزه موی با پولاد باد
(عشقی، ۱۳۵۰، ۲۷۳).

له راستيدا ده يت بگوتريت، هه رچه نده خۆشه ويستی ميرزاده بۆ ژان راسته قينه نييه، گيافيدي و شه هيد بوون له ريگاي خۆشه ويستدا و ئەو شيعره ي که عشقی بۆ ژنيک هۆنيو به تيه وه نا ييرين، به لام ئەو شيعره ي که بۆ نيشتيانه که ي هۆنيو ته وه ته واو به رچاوه. نيشتيان له لاي ئەو خۆشه ويستی راسته قينه و پر باه خه و گياني له يناوي بهخت ده کات (خۆشه ويستيه ک که عشقی ناماده به بۆ ئەو هه موو شت بکات و ته نانه ت گيانيش بۆ بهخت بکات، به هه مان شيوه دواچاريش له ريگاي نيشتيانه که ي گياني ده به خشيته و ده يسه مليتت که خۆشه ويستی ئەو بۆ نيشتيانه که ي، وه کو خۆشه ويستی بۆ دلدار و ژان روا له تي نييه و ئاويته ي گياني بووه) (عشقی، ۱۳۵۰، ۳۷۷).

۲-۳. په شيبني و ناو ميدي

په شيبني و ناو ميدي هه ر يه که يان به قه باره و پانتاي ئاستي کار يگه ريان به شارن له پيکه اته ي ژباني هه موو شاعير و نووسه ريک. (شاعيري رۆمانتيکي کورد ي له سه ره تاوه، هه روه ک هه موو شاعيري رۆمانتيکي زورچار ناوه رۆکي

رۆژاني لاوتي و له ته مه ني پيردا به ياد کردنه وه ي ئەو رۆژانه يه و ده ربريني سۆزي ئەو کاته و بۆ چروکي به يار نه گه يشتن و ناگه ييه، ته نانه ت ئەم چه شنه سۆزي کون ده ربرينه هه ندي جار ناو ميدي به که ي به ره و جۆريکي نزيک له دلداري شاعيري سۆفويه وه ده بات) (ره سوول، ۱۹۹۰، ۶۲). پيره ميژد له گوفاري گه لاويژدا ده نووسيت: (شه ويک له زينده گاني گوزه شته هاته وه ياد، وه ک شه ونم فرميسک به سه ر ريشي سپا باري) (ئاشنا، ۲۰۰۱، ۷۹). دواي په نجا سال پيره ميژد ئەو عشقه ي ديته وه ياد و ده لیت

چه مند خۆشه يادي هيچراني ياران

فرميسک به چاوما يتي وه ک باران (پيره ميژد، ۲۰۱۶، ۲۱۶).

ئه وه ي دياره يه که م خۆشه ويستی پيره ميژد (ميره بان) بووه، جا نازانديت ئەو ناوه خوازراوه، يان راسته قينه يه، وه ک خۆي ده لیت: (ئەم ماجه رايه په نجا سالي به سه را رباورد، له م يه ک دوو رۆژدا له گه ل جه نازه يه کي ئازيز ريم که وته مه ليه ندي ميره بان) (ئاشنا، ۲۰۰۱، ۸۰). ئەوه ي ده تانين له شيعره کانی پيره ميژد ده ربيخه ين ئەوه يه که پيره ميژد زور ناشتي ميره بان بووه، دل و درووني داگير کردووه به ته واوي ناو ميدي ده يت، ئەمه ش ده يته هۆي ئەوه ي تا ده مریت له يادي بمينيته و شيعري بۆ نووسيت.

خۆشه ويستی له شيعري فارسيشدا به ييچه وانه ي نه ريتي کوني شيعري کلاسيکي فارسي که تيايدا مه عشوق سپا يه کي ون و ناراسته قينه و هه ست يينه کراوي هه بوو، شيعري ليريکي هاوچه رخ به ناماده بووني مه عشوق يکي ييراو و هه ست ييکرا و له ره گه زي مرؤف و به گه توگوي راسته وخۆ له گه ل ئەودا دروستبوو. به مشيوه يه عشق وه ک سپا ي به رزترين جۆره په يوه ندييه کانی مرؤف و نمونه يه که له يه کيتي مرؤف له گه ل مرؤف له واقيعترين دۆخه کاند که وته به ر سه رنج و بايه خييدان و هۆکار يکيشه بۆ پاک کردنه وه ي دروون و ييگه رد بوونه وه ي. ئەگه ر سه يري ماوه ي سه رده مي مه شروه ته بکه ين ده يين بايه خدان به خۆشه ويستی زور که م ده يته وه و ناراسته کردني باه تي سياسي - کۆمه لايه تي شو يي ده گرتنه وه، له راستيدا له م ماوه يه نه ک هه ر هيچ نيشانه يه که له خۆشه ويستبي عيرفاني نه بووه، به لکو خۆشه ويستبي مجازيش هيچ نيشانه يه کي ديار ي نه بووه (له سه رده مي بزوتنه وه ي مه شروه دا، عشق و خۆشه ويست نيوانيان زور باش نييه، به واتايه کي تر کاتي ئەو جۆره يير و بۆچوونان يان نييه) (باباچاهي، ۱۳۸۴، ۷۳).

ده رباري خۆشه ويستی له به ره مه کانی عه شقيدا ده تانين بلين: خۆشه ويستی به ته واوي مه جازيه، واته مه عشوق و عه شقی عيرفاني، له به ره مه کانی هيچ بوويکي راسته قينه ي نييه، شاعير کيشه سياسي و کۆمه لايه تيه کان و خۆشه ويستی نيشتيان به گرنگتر ده زانيت. هه رگيز وه ک خۆشه ويستاني راسته قينه باس له قوربانيداني ژباني له ريگه ي عاشقيکي زه وييه وه ناکات و ته نانه ت هه و لي زوري نييه بۆ خۆشه ويستی له به ر سنووردار کردني ژماره ي وشه کان، وه رگيراني شيعره کان دانه ندراره.

تو گر آئي و گر ناي، روم من خود بکار خود

بمک رسم نوروزي و مرسوم ديار خود (عشقی، ۱۳۵۰، ۲۷۰).

يه کيک له و شتانه ي، که له شيعره کانی عه شقيدا به ديده کريت، نو يگه ريه له ناوه رۆکي خۆشه ويستی باسي خۆشه ويستی و جواني و چه وسانه وه و زه حمه تيه کانی ئەو ريگاي ده کات. داهينان له باه ته رۆمانسيه کانی ميرزاده دا

بارگرانی و بیده سەلاتی و ناو میدی ژیان له کاته سەختەکان دەر ئیژی، رەشبینە بەرامبەر ژیان و رۆژانی تالی ژبانی بیردە کەوتیته وە و ناوای مردن دەخواریت و دەلیت:

بدان سرم که شکایت ز روزگار کنم
گرفته اشک ره دیده ام، چه کار کنم؟
بدین مشقت الا، زندگی نیاورد
که من زمرگ، همه عمر را فرار کنم
بجای از می چرخ است مست ایساقی
گرم که مست کنی، هستم نثار کنم
چنان که در آرزوی درک نیستی هستم
که گر اجل بکند همت، انتحار کنم. (عشقی، ۱۳۵۰، ۳۸۰).

ههروهه له شیعری (در صفحه غرب) دا رەنگی زەرد وەك هێنا یەك بۆهه لۆهرین و ناو میدی و رەشبینی و بێزاری خۆی بەکار دەهێنیت و دەلیت:

بهارا به پائیز ما، دیده دوز
ز کلک تموزین دی، وی بوز ...
بیاداش این جمله باد گران
که آورده اینسان ز ری بس خزان
رخ ما شده زرد: زین باد زرد
ازین باد شد، خاک، مارا بس
(عشقی، ۱۳۵۰، ۳۸۷).

۳-۳. هاوسۆزی له گەل شهو

شهو لای شاعیرانی رۆمانسێزم پیروۆز و خۆشه وێسته، له ئەدەبی رۆمانسێزمدا وێنە کێشی شهو به شێوه یەکی بەرفراوان هەستی پێدەکریت ((چونکه شهو هێمنی و ئارامی بهخۆوه گرتووه و له هه مان کاتدا ییسی و پوخله واته کان داده بۆشی و له بهرچاوان بزریان دهکات. ئەدەبی رۆمانسی له شهو دا گوشه گیره و له گەل دەر وونی خۆیدا دەژی و تی دهفکری. شهو رەشه و رەشیش نیشانهی شوومی و ناشیرینی واقیعه)) (حوسین، ۲۰۱۴، ۹۷). پیره میرد له هۆنراوهی (من و ئەستێرەکان) دا ده بێته هاو دەم و هاوسۆزی ئەستێرەکان و به شێوه یەکی دراماتیکی پر له سۆز و ئەندێشه ده کەوتیته گفئوگۆکردن:

ئەستێرە بەرزەکان ئەدرهوشینەوه به شهو
وهك من بهداخهوهن، نهسرهوتنیان هه به، نه خهوه

چهند ساله ئاشنای شهوی بیداری یه کترین
وهك سه رهسهرین، شهوئ سهرئ ناکهینه سهر سه رین

دوئ شهو بهری بهیان بوو، ده گریان بهسهر منا
منیان که ساس ئەبینی له ناو دۆست و دو شمانا

(پیره میرد، ۲۰۱۶، ۵۰)

شاعیر په نا ده باته بهر ئەستێرەکانی ئاسمان و به شێوه یەکی رۆمانسی هەلسۆکەوتیان له گەل دهکات، ژبانی خۆی وهك ئەو ئەستێرانه دێته بهر چاو، ئەوانیش وهكو شاعیر ناسرهوین، نه به شهو خهویان هه یه و نه به رۆژیش ئارامیان هه به. خه مه کانی خۆی به هاو ده می ئەستێرەکان دادەنیت و خه مه کانیا ن له گەل به شه دهکات، ئەستێرەکانیش له لای خۆیان هه وه به شدار ی ئەو ماتەمییهی شاعیریان کردووه و له گەلیدا ده گرین. پیره میرد له شیعری (بهندی شه مال) دا دهلیت:

شاعیرەکانیان به شیوهی رەشبینی و ناو میدی و دوو دلی له ژياندا دەر پیوه ئەمهش ده گەریته وه بۆ بارودۆخی کۆمه لایه تی ئەو سه رده مه ی کورد)) (ئەحمەد، ۱۹۸۹، ۱۳۹). مەرۆف کاتیگ ناتوانیت هیوا و ئاواته کانی بهینیته دی، تووشی بێ هیوایی و ناو میدی و خۆبه ده سته وه دان ده بێت، شاعیری رۆمانسێش به شیعیر گوزارشت له م باره دەر وونیهی دهکات. پیره میرد له شیعری (ناو میدی) دا دهلیت:

هه ی ناو میدی، هه ی ناو میدی
هه ی ره بجه رۆی، هه ی ناو میدی
به ده بختی وهك من له كوئ په یدا بوو
بۆ حالته زانی شیت و شه یدا بوو
سه حراو دهشت و دهر كه پام سه راسه ر
له توو نا توونی (طالوس) یش چومه سه ر
هه رده ی دوجه یلی مه جنوون گشت كه پام
وینه ی په روانه ی ره مه ندی سه ودام
(پیره میرد، ۲۰۱۶، ۸۱۷-۸۱۸)

له م شیعیردا شاعیر ناو میدی و به ده بختی خۆی بهیان دهکات، شاعیر مه جنون له گەل خۆیدا بهراورد دهکات، چونکه مه جنون له ناو خه لکدا به عه شقیکی پاک و بێگه ردا ناوی دەر کردووه، ئەویش هاوشیوهی مه جنوون سه حرا و دهشت و دەر گه راوه، که ریکای گه بشتی به خۆشه و یسته که ی وه کو ریکای مه له ک تاوسه ریکایه کی سه خت و بێچا و بێچه، ههروهه له شیعری (ئاوازی سازی ناسازی زه مان) دا دهلیت:

ئای چیم بهسهر هات، ئای چیم بهسهر هات
خۆیشم نازام بۆچ وام بهسهر هات
رهنگ زهرد و لاواز، بێ یار، بێ غه مخۆر
عه یشم لا تاله وینه ی ژاری مار
ئهم قوره ره شه ی وا تینی چه قیوم
هیزی ته کان و جوله ی بر پوم
هانام به تۆیه خوا ی په روه ر دگار
یا تا قهت، یا مه رگ، یا دیداری یار
(پیره میرد، ۲۰۱۶، ۴۰-۴۱)

له م شیعیردا شاعیر وشه ی (قوره رهش) ی به کار هیناوه، به مانای ناو میدی و ئازار و نارچه تی بهرامبەر ژیان و ناخۆشیه کانی ژیان دیت، داوا له خودای پهروه ر دگار دهکات به دیداری یاری شاد بکات. واته هه موو شتیگ له م ژياندا به ره و له ناو چوون و نه مان ده چیت، ته نیا ئەوه ی که جینگیر بێت و بێنیته وه ناو میدی بوون و ئازاره کانه. له و کاته دا مەرۆف گوشه گیر ده بێت و له هه موو شادی و سه ره کوه ت نه کان و به ره و پێشچوونی خواسته به رزه کان و گه شبینی داده مالری و هه ست به له ده ستدانی خۆشه و یستری و به تر خترین نازیزی خۆی دهکات و تووشی رەشبینی و ناو میدی ده بێت.

شاعیرانی رۆمانسێزمی فارسی پاش کۆده تایی مه شروته مه یلیان زیاتر بۆ شیعری رەشبینی و ناو میدی و بێهوه دی چوو، ناوه رۆکی شیعیرەکان پرن له بیهیوایی و ترس و مه رگ و نه هه مەتی. رەشبینی و ناو میدی له شیعیرەکانی میرزاده ی عه شقیدا زۆر به رچا و ده کوه ی، چونکه ئەو سه رده مه ی که شاعیری تیدا ژیاوه سه رده مه ی جهنگ و ناو میدی بووه. عه شقی له شیعری (شراب مرگ) فرمیسیکی

(پیرمیزد، ۲۰۱۶، ۵۵۸)

نیگومان شیعره کانی پیرمیزد تایه تمه ندیه کانی شیعی رۆمانسیزمی تیندایه، بویه له کاتی ژبانی له تورکیا ههست به غوربهت دهکات و هه موو شتیکی لا جوان و خۆشه، ئه ویش نیشته کانه کیه تی. که واته غوربهت هۆکاری سه ره کی له دایکبونی شیعی شاعیره په نای بۆ ده بات تا دهروونی نارامبکانه وه.

پیرمیزد له شیعی (توزی له توزی بای سلێانی) به جۆریک وه سفی سلێانی دهکات، که توز و خۆئی سلێانی زۆر له توز و خۆئی (جیای تور) باشتره، شه مال سرودی منالانی شاره که ی ده که یه نینه بهر گوئی که وهک زه مزه مه ی لاهوقی رهحانه.

به چاوما یی، ته گهر توزی له توزی سلێانی

که نووری طووره، تووری نایه تی، سورمه ی سلێانی

شه مال دینته گویم، دهکی منالانی قوتابخانه

نه شیده ی میلیان، وهک زه مزه مه ی لاهوقی رهحانه.

(پیرمیزد، ۲۰۱۶، ۱۴۲)

ته مه ته وه درده خات که پیرمیزد له گهل ته وه ی ژبانیکی خۆشی له تورکیا هه بووه، به لام شاری سلێانی زۆر لا خۆشتر بووه و بهردهوام یادی نیشته کانی کردووه، دل و دهروونی په یوه سته بووه به نیشته کانه کیه وه و به هه وای شاری سلێانی ژباوه .

میرزاده ی عشقی یه کیکه له گرن گرتین شاعیره رۆمانسیه کانی سه رده مه ی مه شروه ت. نامۆی و غوربهت و دووره ولاتی له شیعره کانی بهرچاوده که ویت، چونکه ئه ویش یه کیکه له و شاعیره ی له دووری ولات و نیشته کانی ژباوه، له شیعی (ابه ترین حیوانات) دا باسی دلته کی خۆی بهرام بهر به نیشته کانی دهکات له و سه رده مه ی که له تورکیا ژباوه. ههروه ها گله یی له نه زانی و لاوازی خه لک کردووه، له کاتی به جیه نیشته ولات و ده لیت:

((بوالو))، شاعر گوپای مغرب حکم بخرد دانای مغرب

در این نکته چه خوش گفت این سخترا که بس خوش آمد از این نکته منرا

که اندر چارپایان چرانی و یا ماهی و مرغان هوانی

(عشقی، ۱۳۵۰، ۳۸۵)

ته و راستیه ی که نووسه ره گه یشتن به و جیهانه ناخۆشه نارازییه و په شجانی و نا تارامی دروسته دهکات نامازه به ته مو مژاوی دۆخی خوازرا وه که ی دهکات. له شیعی (آرزوی دل) دا ده لیت ته گهر ته وای خۆشیه کانی جیهانی پینده ن، یه کسان نییه به و ئاره زووه راسته قینه ی که له دلیه تی ئه ویش دووری و ناخۆشیه کانی ژبانییه تی.

ههین بارگاه و ههین اقتدار ههین وضع پابندهای استوار

ههین کامیابی هر روز و شب ههین روز و شب، بانگ عیش و طرب

نیرزد بان دم، که دل آرزو بچیزی نمود و نشد، زان او!

(عشقی، ۱۳۵۰، ۳۸۵)

۵-۳. گه رانه وه بۆ که له پوور و فۆلکلۆری میلیی و نه فسانه

شیعی و نه فسانه په یوه ندیه کی پته و گرگیان به یه که وه هه یه، (فریدریک شلیگل) وایده بنیت (که نه فسانه و شیعی یه ک شتن و ناکریت جیاوازی له نیوانیاندان بکریت) (حلاوی، ۱۹۹۲، ۴۷). هه ره ته مه شه وایکردووه له شیعی نویندا ره مز و نه فسانه وهک هۆکاری ده برین گرگیه کی زۆری پیندریت (له

شهوی له یلام که وته خه یال

که وته یادم نمو زولف و خال

هاوارم برده بهر شه مال

شه مال بۆم بکه نمو فرمانه

شه مال ته مشه و بۆ قه رارم

موپته لای چاوی به خومارم

(پیرمیزد، ۲۰۱۶، ۴۷۶)

وهک ده بینین شاعیر له شه ودا خه مه کانی به یان دهکات، له گهل بای شه مالدا ده که ویته گه نوگو، به خه و و خه یاله وه ده یه ویت به ئاسانی شیعی و خه یالاندا بهریت، هاوار بۆ شه مال ده بات، تا بچینه لای یاره که ی، چونکه نمو له دووری یار زه لیل و په ریشانه.

وشه ی شه و له شیعره کانی عه شقیدا زۆر دووباره بوته وه، هۆکاری زۆر به کاره بینانی ته م وشه یه ش نامازه به بۆ دریزه دان و بهردهوامی زولم و سته م و چه وساندنه وه له واقعی ده ره کیدا. له شیعره کانی بازار و نالان له شه ودا بهرچاوده که ویت، له شیعی (شب مهتاب) دا وه سفیکی جوانی شه و دهکات که پینچه وانه ی تاریکی شه و، نمو شه وه لای شاعیر شه و یکی روونا که.

اوائل گل سرخ است و انتهای بهار

نشسته ام سر سنگی کنار یک دیوار

اگر چه قاعدا "شب سیاهی است پدید

خلاف بر شب، امشب دیگر شبیست سپید

(عشقی، ۱۳۵۰، ۱۷۴)

۴-۳. نامۆی و غوربهت و دووره ولاتی

نامۆی له ته نجامی ته نیایی، ههستی غه ربی، ئاواره یی، دووری له نیشته کانی، کهس و کار و خۆشه و یستان، یان به هۆی جیاوازی و نه گو نجانی نمو تا که بیت له گهل دهروو بهر و کومه له که یدا دروست ده بیت. فرۆید ده لیت: ((کاتی نامۆی و پارایی و نامۆیون بهرز ده بیته وه، پال به مرؤفه کانه وه ده نیت بۆ خۆکوشتن)) (معروف، ۲۰۰۲، ۴۴). له ته ده بیاتی کوردی و فارسی نامۆی وهک دیارده یه کی زه ق و بهرچا و خۆی ده نویتی به تاییهت شاعیرانی سه رده مه ی نو یخوازی، له بهر نمو بارودۆخه ی له دوا ی جهنگی یه که می جیهانی، که شاعیران تیدا ده ژبان، به هۆی دوور که و ته وه بیان له زیدی خۆیان و ههروه ها بارودۆخی سیاسی، داگیرکردن و نه بوونی نازادی و ئارامی، چه وساندنه وه و توند و تیزی رامیاری و خرابی و ره ق هه لسه و که وتی دوژمنان، ههروه ها له پال ته مانه ش فشاره رامیاری و کومه لایه تیه کان کاریگه ربیان له سه ر ناخ و هزری شاعیران دروست کردووه وایکردووه دوو چاری نامۆی بینه وه. نیشته کانی تا وه کو ئیستاش خه میکی گه وره یه بۆ مرؤفه کان به گشتی و شاعیره کان به تاییه تی. پیرمیزد شاعیریک بووه بهردهوام یادی نیشته کانی کردووه، دل و دهروونی په یوه سته بووه به نیشته کانه کیه وه، ته مه ش بوته هۆی له دایکبونی چه ندين شیعی نه ته وه یی له شیعره کانیدا. له شیعی (له ته سته م بووله وه) ده لیت:

له ته سته م بووله وه هه لسه م، له خه ودا بووم هه تا ئیره

له سهیری (فی المنام) دا بووم که چاوم کرده لیره

حه یاتیکی ترم دی، خزم و خویشان دهوریان دا بووم

سه ره له نوئی هاتمه وه دنیا به رۆح، وهک تولفی ساوا بووم

که‌وتم و هه‌لنه‌ستمه‌وه

پیره‌مێرد خه‌می کلتور و شارستانیه‌تی نهنه‌وه‌که‌ی ده‌خوات هه‌ولنی زیندوو‌کردنه‌وه‌ی ئەو کلتور و میژوو‌ه‌ کۆنه‌ دعات، که‌ پێشتر مایه‌ی شانازی بووه، تا بتوانی ناسنامه‌ی خۆی و نهنه‌وه‌که‌ی دیاریکات. زیندوو‌کردنه‌وه‌ی ئەو حیکایه‌تانه‌ (بابه‌تیکی زیندوو‌ه‌ له‌ ناو وێزدانی شاعیری نوێخواز، ره‌هه‌ندیکی رۆحی و هزری هه‌یه، ئەمه‌ش په‌یوه‌ندی شاعیر به‌ کێشه‌کان و به‌ به‌ دوا‌دا‌چوونه‌کانیه‌وه‌ ره‌نگه‌داته‌وه‌ له‌ به‌ره‌مه‌کانیادا) (اساعیل، ۱۹۸۸، ۳۶).

له‌سه‌رده‌می مه‌شروته‌دا وه‌سفی شانازی نیشتیان و نیشتیانپه‌روه‌ری و خۆراگری پارێدوو. شکۆداره‌که‌ی ئێران یه‌کیک بوو له‌ بنه‌ره‌تیه‌ترین مه‌سه‌له‌ که‌ شاعیران له‌ شیعره‌کانیادا بۆ به‌ ئاگاهینه‌وه‌ی هه‌ستی نیشتیانپه‌روه‌ری خه‌لک به‌کاربانه‌یانوه‌، هه‌روه‌ها هه‌ندی‌کجاریش شاعیران ئەفسانه‌یان بۆ ده‌رپه‌ینی په‌شپانی و خه‌مباری خۆیان سه‌بارت به‌ هه‌لومه‌رحی کۆمه‌لایه‌تی و هه‌لومه‌رحی ئەو سه‌رده‌مه‌ به‌کاره‌یناوه‌. له‌راستیدا میتۆلۆژیای ئەده‌بی فارسی له‌سه‌رده‌می مه‌شروته‌دا، شاعیران ئەفسانه‌ی نهنه‌وه‌یی و نیشتیانپان به‌کاره‌یناوه‌ بۆ ده‌رپه‌ینی ناخۆشیه‌کان له‌ کۆمه‌لگا و ئاگادار‌کردنه‌وه‌ی خه‌لکی له‌ بزوتنه‌وه‌ سیاسی و کۆمه‌لایه‌تیه‌کان به‌ باشتین شیوه‌ بۆ گێڕانه‌وه‌ی مته‌انه‌ی خۆباوه‌ری نهنه‌وه‌ به‌رامبه‌ر به‌ بیگانه‌ و داگیر‌که‌ران.

عه‌شقی شاعیر زۆر لیهاتووانه‌ و زیره‌کانه‌ توانیویه‌تی سود له‌ چیرۆکه‌ فۆلکلۆریه‌کان وه‌رگریت، له‌گه‌ڵ ئەوه‌شدا فشاریکی زۆری له‌لایه‌ن پیاوانی ره‌زاشاوه‌ خرابوو‌سه‌ر. دیارترین ده‌قی شیعری له‌م پروه‌وه‌ به‌ناوی (جمه‌وری سوار) به‌ شیوه‌یه‌کی ناراسته‌وه‌خۆ له‌ رینگه‌ی به‌کاره‌ینانی هه‌ناوه‌ په‌یوه‌ندی نیوان بانگه‌شه‌ده‌رانی کۆماری و به‌ریتانیه‌کان دیاریده‌کات .

گفت آن به‌ تا بر آید کام من
از ره‌ی کانتجا، نباشد نام من
اندرین ره‌، مدتی اندیشه‌ کرد
تا که‌ آخر، کار یاسی پیشه‌ کرد
گفت جمه‌وری، بیارم در میان
هم از آن بردست خود گیم عنان
خلق جمه‌وری طلب را، آخر کم
زانچه‌ کردم، بعد از این بدتر کم
(عشقی، ۱۳۵۰، ۲۸۰).

لێزه‌دا شاعیر سوودی له‌و چیرۆکه‌ فۆلکلۆریه‌ کوردیه‌ وه‌رگرتوو، که‌ له‌م په‌نده‌دا به‌رجه‌سته‌کراوه‌.

(سه‌رم سورماوه‌ له‌و ده‌نگ و باسه‌ سم سمی که‌ره‌ چنگ چنگی یاسه‌) وه‌ک ده‌زاین له‌ ئەفسانه‌ی فارسیدا کاوه، جه‌مشید، فه‌ره‌یدون زیاتر له‌ میتۆلۆژیایکی تر له‌ زۆریه‌ی شیعره‌کاندا نیشانه‌ی ئازایه‌تی و چاونه‌ترسی و زیندوو‌کردنه‌وه‌ی ژبان و ولاتن، بۆ نمونه‌ له‌ شیعری (درد وطن) شاعیر ده‌رباره‌ی کاوه‌ ده‌دوێت و ده‌لێت: به‌ مردوان ولات زیندوو‌ نا‌کرتیه‌وه‌، به‌لکو ده‌بێت کاوه‌ بێت بۆ ئەوه‌ی ئەم ولاته‌ زیندوو‌ بکه‌یته‌وه‌.

زحمت برای خود کش که‌ خود بخود
کم گو گو کاوه‌ کیست تو خود فکر خود نما
اسباب راحت تو همیا نمیشود
با نام مرده، مملکت احیا نمیشود.
(عشقی، ۱۳۵۰، ۳۳۹)

دیارد هونه‌ریه‌ به‌رچاوه‌کان که‌ سه‌رنج راده‌کێشه‌ت له‌ ئەزه‌موونی شیعری نوێدا زۆر به‌کاره‌ینانی ره‌مز و ئەفسانه‌یه‌ وه‌ک هۆکاری ده‌رپه‌ن، ئەمه‌ش شتیکی نامۆ نیه‌، که‌ شاعیر ره‌مز و ئەفسانه‌کان له‌ شیعری خۆیدا به‌کاره‌ینتی، چونکه‌ په‌یوه‌ندی کۆن له‌ نیوان ره‌مز و ئەفسانه‌ و شیعیر ئەم به‌کاره‌ینانه‌ی سازاندوو‌ه‌ (اساعیل، ۱۹۸۸، ۱۹۵). شاعیر هه‌ولده‌دات ئەو که‌ره‌سته‌ و بیر و بۆچونه‌ کۆنانه‌ زیندوو‌بکاته‌وه‌ له‌به‌ر گرنگی له‌گه‌ڵ مه‌به‌ستی شیعره‌که‌ی بیا‌نگۆنیه‌ت، سه‌ر له‌ نۆی واتا و ده‌لاه‌تی نوێیان لینه‌یکه‌یه‌ت، چونکه‌ هه‌ندیکی له‌و باوه‌رده‌کان که‌ (ئەفسانه‌ی دنیای کۆن، یه‌کیک له‌ کرداره‌ هه‌ره‌ گه‌وره‌کانی ئاده‌میزاد ده‌نوێت و دروست‌کردنیکی سروش به‌خشی عه‌ق‌لی شاعیرانه‌ی به‌ره‌داره‌) (شاره‌زا، ۲۰۰۵، ۶).

نهنه‌وه‌ی کورد و فارس یه‌کیکن له‌و میله‌تانه‌ی خاوه‌ن که‌ له‌په‌وریکی ده‌وله‌مه‌ندن، ئەمه‌ش وایکردوو هه‌بینه‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی خۆمالی گرنگ بۆ شاعیران و له‌ بنیاتی ده‌قه‌ شیعریه‌کانیادا په‌نا به‌نه‌ به‌ر به‌شه‌ جیاوازه‌کانی که‌ له‌په‌وری و گه‌رانه‌وه‌ بۆ په‌ند و نامۆ‌گاری و حیکه‌ت و وته‌ی به‌رنه‌ی پێشیان. په‌ند و ده‌قی رۆمانسیزه‌ی زۆرجار شاعیر هه‌ینده‌ ئاوێزانی نهنه‌وه‌ و نیشتیان و خا‌که‌که‌ی ده‌بێت، که‌ هه‌مو ناشیرینه‌یه‌کانی به‌ جوان ده‌بینه‌ت، جوانیه‌ ساکاره‌کانی به‌ به‌هه‌شتی سه‌ر روی زه‌مین و سروشتیکی ئەفسووناوی وینا ده‌کات.

پیره‌مێرد له‌ بواری رۆشنییری پارێدوو و که‌له‌په‌وری و په‌ندی پێشیان و ئەفسانه‌ شاره‌زایه‌کی ته‌واوی هه‌بووه‌، به‌ شیوه‌یه‌کی دیار و ئاشکرا زۆر په‌ندی کوردی تیکه‌ل به‌ شیعره‌کانی کردوو. پیره‌مێرد زۆر گرنگی به‌ ئەفسانه‌ داوه‌، ئەفسانه‌ زیندووینی و به‌رده‌وامی به‌ شیعره‌که‌ ده‌به‌خشی و ده‌بینه‌ هۆی نه‌مری شیعره‌که‌، هه‌روه‌ها زیاتر ئەو ئەفسانه‌ی به‌کاره‌یناوه‌ که‌ له‌ که‌له‌په‌وری کوردیدا هه‌یه‌، وه‌کو دیو، خدری زینده‌، جه‌زیره‌ی واق و اق، بوم، کیوی قاف، په‌ری، کاوه‌ی ئاسته‌نگه‌ر....). پیره‌مێرد له‌ شیعری (به‌یادی ملک الشعرا و ره‌مزی) دا ده‌لێت:

به‌ ئەگره‌یه‌ی ره‌شی رووی به‌رگی ماته‌مه‌وشی ئەفسوونه‌
وه‌ها کارێک ده‌کا بۆکوشتووانی، ته‌عه‌زێداریکه‌
که‌ زوه‌ره‌ دێته‌ بورجی نازو تاجی زه‌ر له‌ سه‌ر ده‌گرئ
خه‌لوزه‌، دل ده‌سووتینی چ نوورێک و چ ناریکه‌
(پیره‌مێرد، ۲۰۱۶، ۳۷۷).

شاعیر له‌م شیعره‌دا زوه‌ری به‌کاره‌یناوه‌. زوه‌ره‌ یه‌کیکه‌ له‌ هه‌سه‌ره‌کانی خۆر (زوه‌ره‌ له‌ ئەفسانه‌دا ره‌مزی (ئەفه‌رۆدیت)ی خواوه‌ندی جوانی یۆنانی کۆن و (فینۆسی) خواوه‌ندی جوانی رۆمانیه‌) (شاره‌زا، ۲۰۰۵، ۳۳)، هه‌روه‌ها پیره‌مێرد له‌ شیعری (له‌تیفه‌ی جینسی له‌تیف) سوودی له‌ گۆرانییه‌کی فۆلکلۆری میلیلی وه‌رگرتوو و ئاوێزانی شیعره‌که‌ی کردوو.

زۆری ئی پارامه‌وه
که‌وتم و هه‌لنه‌ستمه‌وه
ئاوێکی ئی دامه‌وه
تیکیه‌وه‌ پێچامه‌وه
ئیه‌ختیاری ئی ئیه‌ختیار
(پیره‌مێرد، ۲۰۱۶، ۳۴۳)

ده‌قی شیعره‌ فۆلکلۆریه‌که‌ ده‌لێت:

چه‌ندی ئی پارامه‌وه
ئاویری ئی نه‌دامه‌وه
ئهو ئاویره‌ی ئی دامه‌وه

نابيتوه، جگه له گه رانهوه بۆ قوناعي مندالي و ههزره کاري نهو رۆژانه ي لهو پهري گور و تين و چالاکي فيکري و جهسته پيدا بووه .
عەشقی له دۆخی ئیستای بیزاره و حەسره ق رۆژگاری خۆشی رابردوو دەخوات، له لایهکی دیکهوه له ساته کانی خۆشی و پر له هیوادا به دلراوکیوه به دواي رۆژگاریکی باشتره .

من و دو تن پسر، شب پیاده از کرمان
برون شدم زمستان سخت بخ بندان
نه توشه ای ونه روپوش، مفلس و عریان
چکومت که چه بر ماگذشت از بوران
رسید نعش من و بچه هام تا نائین
چو ماجرای مرا، اهل شهر بشنفتند
تمام مردم مشروطه خواه آشفتمند
چو محمان عزیز، مرا پذیرفتند
چرا که مردم آنروزه، راست میگفتند
نه مثل مردم امروزه بد دل و بیدين

(عشق، ۱۳۵۰، ۱۸۵-۱۸۶)

دەرباره ی خەمی لە دەستدانی لاوتی و گه رانهوه ی بۆ ئەو سەردەمە، تەنیا بابەتیکە کە سەبارەت بەم شێوە نۆستالۆژی تاکە کەسییە لەناو چوارچێوە شیعرییەکانی شاعیر دۆزیمەوه، غەزەلی (شب وصال، شەوی پینگە بێشتن) کە شاعیر لەوێدا بە ئاشکرا له دۆخی کەسیتی خۆی و پینگە یەک کە وەکو پووناکیبێک کۆمەلگای ئالۆزی ئەو سەردەم بە سەریدا سەپاندوووه دەنالیئیت. ئەو کە تەنیا هەر ئەم شەوه بە یەکیک له دەگمەن شەوه خۆشەکانی ژایانی بە سوودی خۆی دەزانی، بە پیناسەکردنی تازەیی و جوانی خۆشەویستە کە، خۆی وشک و خەمۆک وەسف دەکات .

روی فروزان یار و گونە سرخش
حقه آن سرخ گل، بروی حبابست
عمر پر از یادگار جور بجور است
عشق فقط یادگار عهد شبابست
بیست ودو سالست، تند میروی ایعمر
اندکی امشب تأمل این چه شتابست؟
روز خراب من، از خرابی بختم:
نیست: که از اصل، روزگار خرابست !
(عشق، ۱۳۵۰، ۳۶۸)

چۆنیەتی دەربڕینی شاعیر، ناپه زایەتی له کەلک وەر نەگرتن له دەرفەتە کەم و تێتێهەکانی تەمەن پێشان دەدات، دەرفەتێک کە بە تاییەت لهو سەردەمە ئالۆزەدا، زینە مرقايقه هەستیار و بە هەستی وەک ئەو زۆر پێویستی پێیە، بەلام حەسرهت دەخوات کە بە هۆی کاروباری ژيان، نەیتوانیوووه بەو شێوه کە پێویستە کەلک له لاوتی خۆی وەرگریت و خەریکە ئیتر پیر دەبیت. لەم غەزەلەدا عەشقی ئاواتەخوازە کە لهو دۆخە ئاستەمەدا، تۆزیک تێپه رینی رۆژگار هینواشت بێتوه تا بتوانیت هاوسەنگیەک له ئیوان کاروباری ژياندا پینک بینیت. ئەنجام:

له ناوهرۆکی توێژینهوه کەدا گەبشتین بەچەند ئەنجامێک، له خواروه دیاریان دەکەین:

۱- گه رانهوه بۆ سەردەمی مندالی یەکیکە لهو چەمکانە ی بەرهەمی پیره میژد و میزاده ی عەشقی بەرچاوده کەوێت. له ئەنجامی تەنایی، هەستی غەریبی، ناواری، دووری له نیشتیان دروستبووه . چونکە هەردوو شاعیر له سەره تاي

۳-۶. گه رانهوه بۆ رابردوو و سەردەمی مندالی

یادی رابردوو و بیرەوهرییه له بیرنەکراوه کان بۆ تێکردنی رۆحی شاعیره، رەنگه شاعیر یان نووسەر بیهوێت هەمووان ئاگادار بکاتوه کە دۆخی ژيان بەراورد بە رابردوو خراپتر بووه و بە بیهیئانهوه ی رابردوو شیرین و ئازادی سەردەمی مندالی، لەمبارەوه (ژان پۆل سارتیر) دەلیت: (خەیاڵ تێمە دەباتهوه سەردەمی مندالی) (جزئی، ۱۳۷۸، ۹۱). ههروهه گۆته دەلیت: لەم دنیا بەدای دلی من به هیچ شتیکی دیکه جگه له مندالی کەم تەمەن خۆش نییه و له ناخی چوکیان ئاسەواری راستی و دروستی و پیناسه باشەکانی تر دەبینم) (جزئی، ۱۳۷۸، ۹۱). بێگومان باشترین و جوانترین قوناعي ژيان هەر کەسێک قوناعي مندالییه و باشترین هینا بۆ دەرخیستی راستی و دروستی و پاکي له هەر هونەرێک و بە تاییەتی ئەدەبیاتی هەر ئەم قوناعیه و شاعیر و نووسەر بۆ دەربڕینی راستییه کان و خووه باشەکان پەنا بۆ سەردەمی مندالی خۆی دەبەن، یان کەلک له قارەمانانی مندالی له سەردەمە جۆراوجۆره کان وەرەگرن (له رینازی رۆمانسیزی تاکە کەسی، مندالی هینای پاکي و بێگەردییه و له رۆمانسیزی کۆمەلایەتی هینای راستی و ههروهه خەسارەنگرییه) (رضوانیان، ۱۳۹۲، ۱۱۲). کەواته گه رانهوه بۆ سەردەمی مندالی پاکترین سەردەمی مرقايقه، سەردەمییکه لاپه رەکانی رەش نەبوونەتوه و تووشی خەم و ئازار نەبووه . شاعیران بە شێوه یەکی فراوان له شیعەرەکانیاندا بە کاریان هیناوه و سوودیان لێوهرگرتوووه . سەردەمیکی زۆر خۆشەویستە لای شاعیر، چونکە شاعیرانی رۆمانسیزم هەر له کۆنەوه بابەخیان دەدا بە یادگاریهکانی رابردوو و گه رانهوه بۆ تافی مندالی و لاوتی و چێژیان له رابردوو خۆیان بە هەموو رۆداوه کانهوه وەرگرتوووه ئەوانە ی پەيوەندی راستەوخۆ یان ناراستەوخۆیان پێوه هەبووه وینە یەکی جوان و پوونیان نەخشاندوووه، بە تاییەتی ئەو کاتانە ی کە مرقايقه هەست دەکات بەرهو پیری رۆبشتوووه .

پیره میژد له له شیعری (هه ژار و سته مکار) دا ئاوری له رابردوو ی ژيانی مندالی و

تەمەنی لاوتی داووتەوه و دەلیت:

ئامان چەند خۆش تافی مندالی

بەلام تیبی ناگە ی، تا، کۆنە سالی

له منالیا کە باوک ساغ بوو

گەلی ئارەزووی له رەزو باغ بوو

رەزو خانومان له (گور گەدەر) بوو

گور گانه شهویم، زۆر چاک له بهر بوو

هاوینان کوجان ئەچو بۆ ئەوی

رامان ئەسپارد و لاخان ئەوی

(پیره میژد، ۲۰۱۶، ۳۱).

شاعیر لەم چەند دێرەدا بەو په ری تاسه و ئاواتهوه بۆ باوهری گەرم و ئاسوودەیی ئەو رۆژە ئارامانە ی کە پر بە سەرھات و بیرەوهری جوان و پیرۆزن دەگەرتەوه و چێژ و خۆشی لێوهردەگرت، لەوانە یە ئەمەش پەيوەندی بە قوناعەکانی تەمەن و باری دەرروونییه وهییت. چونکە تەمەنی مندالی پرە له جوانی و پاکي و بێگەردی، دواتر کە دەچیتە قوناعي ههزره کارییه وه بیرکردنەوه و ئەندیشهکانی فراوان دەبیت و ئیش و ئازار و خەمەکانی زیاد دەکات له قوناعي پیریشدا تەمەن وەک په ری گول هەلدەوهریت، شاعیر دلی بە هیچ شتیکی نارام

رسول، عزالدین مصطفی، ۱۹۶۸، الواقیة فی الادب الکردی، دار المكتبة العصرية، صیدا، بیروت.

زغلول، سلام، ۱۹۸۱، النقد الأدبی الحديث، الطبعه الاولى، دار منشأ اسکندرية، اسکندرية. فیست، لیلیان، ۱۹۷۸، الرومانتیکیة، ت، عدنان خالد، مؤسسة دار الكتاب للطباعة والنشر، موصل.

مندور، محمد، ۱۹۹۵، الشعر المصری بعد الشوقی، معهد الدراسات العربیة العالی.

هلال، محمد غنمی، ۱۹۸۱، الرومانتیکیة، دارالعودة، بیروت.

زمانی فارسی

بابا جاهی، علی، ۱۳۸۴، عاشقانه ترین ها: ۱۳۰۰-۱۳۸۰، تهران، نشر ثالث.

جزی، مسعود جعفری، ۱۳۷۸، سیر رمانتیسم در اروپا، چاپ اول، مرکز، تهران.

حسینی، رضا، ۱۳۸۷، مکتب های ادبی، تهران.

رضوانیان، قدیسه، نوسر، مریم محمودی، ۱۳۹۲، رمانتیسم اجتماعی در شعر پروینی اعصابی، ادب فارسی، دوره ۲، سال ۳، شماره ۲.

شکی، حسین، ۱۳۸۵، تغزل و عاشقانه صدای در آثار نادر نادر پور، مانگنامه حافظ، شماره ۳۳.

عشقی، میرزاده، ۱۳۵۰، کلیات مصور عشقی، تألیف و نگارش علی اکبر مشیر سلیمی، تهران.

پاشکو

ژیانامه‌ی هردوو شاعیر

ناوی توفیق کوری محمود ناغای کوری هه‌مزاغای مه‌سره‌فه، له سالی ۱۸۶۷ از له شاری سلطانی هاوتته دونیاه، له تمه‌نی حموت سالیدا خراوته قوتابخانه دواتر چوته فهقیه‌تی و سه‌رته‌تا دهستی به عه‌رینی خویندن کردوه. له سالی ۱۸۹۸ از له‌گه‌ل شینخ سه‌عید ه‌فید ده‌چینه توریکا، بۆ سالی ناینده ده‌چینه حج، به‌مشیتوه‌یه له تمه‌نی ۳۲ سالیدا بوو به حاجی. تا سالی ۱۹۲۵ گه‌راوته‌مه سلطانی. لهو کانه‌دا رۆژنامه‌ی ژیانمه له سلطانی ده‌رده‌چوو، ه‌موالی گه‌بشته‌وه‌ی پیره‌میردی بلاوکرده‌وه ((جه‌نابی توفیق به‌گی مه‌حمود ناغاکه بیست و سن ساله له‌وته‌ن دوروگه‌وتوه‌ته‌وه، شه‌وی ۳۰ می کانوونی دووه‌می ۱۹۲۵ ته‌شریفی هاته‌وه مه‌له‌که‌ته‌که‌مان، به‌قدومی ئەم زاته زور مه‌سرور و خوش‌حالین، به‌ناوی هه‌موو هاوالاتیه‌که‌وه به‌خیرماتی ده‌کەن)) (ژیانه‌وه، ۱۹۲۵، ز. ۱۴). له ۱۹ ی حوزه‌یرانی سالی ۱۹۵۰ له تمه‌نی ۸۳ سالی له شاری سلطانیدا مائواوایی له‌عالمی شاعر و ئەده‌ب کرد، له‌سه‌ر وه‌سیه‌تی خۆی له‌گردی (مامه‌یاره) نێژراوه.

سه‌ید مه‌مه‌د رها ناسراوه به‌میرزاده‌ی عشقی کوری حاج سه‌ید نه‌بولقاسمی کوردستانییه، له سالی ۱۳۱۲ه‌ق به‌رامبه‌ر به سالی ۱۸۹۳ ز له‌شاری هه‌مه‌دان له‌داکیبوه، له تمه‌نی حموت سالیدا دهستی به‌خویندن سه‌رته‌تی کردوه، له (تالیانس)ی فه‌ره‌نسیس قوتاغی ناماده‌ی خویندوه، پیش شه‌وی بروانامه‌کی له تالیانس به‌ده‌ست‌بیتت له کوه‌پانیای بازگانیکی فه‌ره‌نسیدا وه‌ک وه‌رگه‌ر ده‌ست‌به‌کاربوه، له ماوه‌یه‌کی که‌مدا تووایی زور به باشی زمانی فه‌ره‌نسی فتریتت. خویندنی عشقی تا تمه‌نی حه‌فه سالی به‌رده‌وام بوو، هۆی سه‌ره‌کی به‌رده‌وام نه‌بوونی و به‌شدارکردنی چالاکیه کومه‌لایه‌تی و بیرکردنه‌وه توند و هه‌سته شاعیرانه‌کی بوو، دواي ته‌واو نه‌کردنی خویندن و وارێهتینی به‌شداري چالاکیه کومه‌لایه‌تییه‌کانی ده‌کرد، رۆژنامه‌ی (نامه‌ی عشقی) دامه‌زراند، له تمه‌نی بیست و یه‌ک سالیدا له‌گه‌ل هه‌لگه‌رسانی شه‌ری یه‌که‌می جیهانی بۆ نه‌سته‌مبول سه‌فه‌ریکرد، له نه‌سته‌مبول له وانه‌وته‌وه‌کانی قوتابخانه‌ی سولتانی و دارالفنون ناماده‌ده‌بوو. سه‌فه‌ری عشقی زۆری نه‌خایاند له سالی ۱۳۳۶ ق گه‌راپه‌وه نێران. پاش گه‌راپه‌وه‌ی له سالی ۱۳۳۷ یه‌که‌م ژماره‌ی رۆژنامه‌ی

لاوتیبیانه‌وه چه‌ند سالیکی له توریکا ژیاون، کاریگه‌ری ژینگه‌ی توریکا به‌سه‌ر شاعیره‌کانیادا ته‌واو دیاره. پینداهه‌لگوتی به‌هاری نه‌سته‌مبول و به‌پیره‌نانه‌وه‌ی پیره‌وه‌یه‌کانی نیشتمان و سه‌رده‌می مندالی شاعیرن.

۲- هه‌ردوو شاعیر رۆژیکي به‌رچاویان هه‌بووه له دیارده‌ی به‌کاره‌ینانی که‌ره‌سته‌ی نه‌فسانه، په‌ند، که‌له‌پوور و میژوو، به‌مه‌به‌ستی به‌خشینی به‌هایه‌کی ئیستاتیکی و به‌ره‌سته‌کردنی قوویییه‌کی ساپکولۆژی به‌شاعیره‌کان.

۳- هه‌ردوو شاعیر به‌ره‌مه‌کانیان پرن له ناوهمیدی و ره‌شبینی و بیزاری له ژیان و ئاره‌زووی مردن و ده‌ربازبوون، نه‌مه‌ش بۆ شه‌وه سه‌رده‌مه تال و ره‌شه‌ی تیندا ژیاون ده‌گه‌ریته‌وه .

۴- شه‌وه‌و که‌ره‌گه‌زیکي سه‌روشت، به‌لای هه‌ردوو شاعیره‌وه که‌شیکي ئارامه، چونکه په‌رده له سه‌ر ناخۆشی و نه‌هامه‌تییه‌کانی رۆژ لاده‌بات و دیه‌مه‌ه‌راسته‌قینه‌کان به‌دیاره‌که‌ون، شاعیران شه‌وه به‌که‌شیکي ره‌های مرؤف ده‌زان بۆ رزگار بوون له خه‌مه‌کانیان.

۴. سه‌رچاوه‌کان

سه‌رچاوه کوردیه‌کان:

ئاشنا، ئومید، ۲۰۰۱، پیره‌میرد و پینداچونه‌وه‌یه‌کی نوینی ژیان و به‌ره‌مه‌کانی، به‌رگی یه‌که‌م، چاپخانه‌ی وه‌زاره‌تی په‌روه‌رده، هه‌ولێر.

ئه‌حمه‌د، خورشید ره‌شید، ۱۹۸۹، رینازی رۆمانتیکی له ئەده‌بی کوردیدا، مطبة‌ الجاحظ، بغداد. پیربالی، فه‌هاد، ۲۰۲۱، رینازه ئەده‌بییه‌کان، کولتور، تاران.

حوسین، ه‌م‌داد، ۲۰۱۴، رینازه ئەده‌بییه‌کان، چاپی سه‌یهم، چاپخانه‌ی رۆژه‌لات، هه‌ولێر.

ره‌سول، عه‌زه‌دین مسته‌فا، ۱۹۹۰، ئەده‌بیاتی نوینی کوردی، بۆ پۆلی چواره‌ی زانستگا، مطبعة‌ التعليم العالی.

ژیانه‌وه، ۱۹۲۵، ز. ۱۴.

شاره‌زا، که‌ریم، ۲۰۰۵، نه‌فسانه له شاعیری هاوچه‌رخ کوردیدا، هه‌ولێر، چاپخانه‌ی رۆشنییری.

معروف، که‌مال، ۲۰۰۲، چه‌مکی نامۆبوون له ئەده‌بیاتی ئه‌وروپی و شاعیری نوینی کوردیدا، گوفاری که‌لوژی نوینی، ژماره ۳۰.

میراوده‌لی، که‌مال، ۲۰۰۷، هه‌ردی و رۆمانسیزمی خود، چاپخانه‌ی شه‌هید نازاد هه‌ورامی، که‌رکوک.

هوشیار، فایه‌ق، مصطفی صالح کریم، محمود احمد، محمد نوری توفیق، احمد زرنگ ، ۲۰۱۶، دیوانی پیره‌میرد، به‌رگی ۱-۲، ۳، کتبخانه‌ی ئارام.

زمانی عه‌ره‌بی

بقاعی، هاشم، شفیق، سامی، ۱۹۷۹، المدارس الأنواع الأدبیة، منشورات المكتبة المصریة، صیدا، بیروت.

تیغم، فیلیپ فان، ۱۹۸۰، المذاهب الادبیة الکبری فی فرنسا، فرید انطونیوس، طبعه‌ الثانیة، دار منشورات عویدات، بیروت.

حلاوی، یوسف، ۱۹۹۲، الاسطورة فی الشعر العربی، دار الحدائة للطباعة والنشر والتوزیع، بیروت.

(قرن بیستم)ی بەچاپ گەیاندا، بە بلاوکردنەوہی گووتارە ئاگرینەکانی لە بواری رەخنەى رامبارى و كۆمەلەيتتیدا، لاپەرەکانی رۆژنامەكەى دنەخشاندا، ھەر بە ھۆى ئەم رەخنەش بوو لە لوئەكەى گەنجیتیدا لە سالى ۱۹۲۴ز بەرامبەر بە سالى ۱۳۰۳ش لە مائەكەى خۆیدا لە تەمەنى ۳۱ سالیدا تیرۆرکرا. بەشداریکردنى ھەزاران کەس لە خەلکى تاران بەشئوہى خۆپیشاندانى سیاسى لە بەخاکسپاردنیدا. (بەھار) دەئیت: (ئەو پشوازییە میژووویەى کە لە جەستە و روحى میرزادەدا کرا، بۇ ھیچ شاعیریکى نەتەوہى لە میژوودا نەکراوہ) (عشقى، ۱۳۵۰، ۱۸). تا چەند رۆژ رۆژنامەکانى تاران دەربارەى ئەم کارەساتە وتاریان دەنووسى. لە سەردەمى کۆمارى ئیسلامیدا لە ۲۵ى بېم سالى ۱۳۹۲و ۲۸ مردادى سالى ۱۳۹۵ فىلمیکى سینەماىی لە سینەماکاندا لەسەر ژيانامەى ئەو شاعیرە بەناوینشانى (مرک يک شاعر) کە حسن ھیدايەت کارى دەرھینانى بۇ کردووہ پەخشکرا.